

ZATERDAG

Ik haat de treurigheid van gezinnen die aankomen op een camping. Mensen die na een lange dag rijden met gekreukte kleren uit de auto stappen en verdwaasd om zich heen kijken, meestal voor een vol terras waar iedereen ze aanstaart. Ongemakkelijker wordt het niet, dus daar moet ik straks heel erg doorheen. En straks is over een kwartier. Straks ben ik dat gezin.

‘Mam, hoeveelste jaar is dit?’

Ik zit achter in de auto bij mijn ouders en probeer mezelf af te leiden. Gisteravond vertrokken we en na een nacht rijden zijn we eindelijk van de Route du Soleil af. Ik herken de weg, de dorpen en hoe het licht valt op de heuvels in de verte.

‘Wat bedoel je, schat?’

‘Voor de hoeveelste keer gaan we nu naar de camping? De tiende keer?’

‘Minstens de dertiende,’ zegt mam. ‘Jij was drie en sindsdien elke zomer...’

‘Behalve de vorige.’

‘Behalve de vorige inderdaad en je bent nu zestien, dus de dertiende keer.’ Ze zit rechtop met de kaart op schoot. Mama is ouderwets, ze wil altijd overzicht hebben en kunnen zien waar we zijn. Vandaar die kaart. Ze kijkt door het raampje van de auto, verlangend als een kind dat voor het eerst naar een pretpark mag. Pap remt en stuurt een rotonde op. Hij vindt

het fijn om hier te rijden, dat zie ik. De kronkelwegen en haarspeldbochten zijn een racecircuit waar hij overheen zoeft met zijn oude bak.

‘Kijk,’ zegt mam, ‘we hebben een nieuwe supermarkt. Een Lidl.’ Ze wijst naar links. ‘Die zat er twee jaar geleden nog niet.’

‘Zullen we meteen inkopen doen?’ vraagt pap. ‘Dan hoeven we niet meer weg.’ Hij maakt een extra rondje over de rotonde zodat we alsnog af kunnen slaan.

‘Nee, dat hoeft niet, ik heb genoeg bij me,’ zegt ze beslist. ‘En hoe eerder we bij de camping zijn hoe meer keuze uit de plekken.’

Papa maakt nog een derde rondje en neemt dan de juiste afslag. Voor ons strekt de weg zich uit, met aan beide kanten grote platanen die scherpe schaduwen werpen op het asfalt. Tussen twee bomen hangt een spandoek. Mama buigt zich naar voren om het te lezen. ‘Zien jullie dat?’ roept ze. ‘Morgen is er markt!’

‘Ik let op de weg,’ zegt pap. ‘En mag het ietsje zachter?’

‘Zag jij het, Jay, dat spandoek? Er stond toch *dimanche*?’

‘Zou kunnen,’ zeg ik. Ik heb buikpijn. Over tien minuten zijn we er.

‘Ik hoop dat we een goeie plek krijgen,’ zegt mam. ‘We willen niet te hoog zitten.’

‘Hoezo?’ vraag ik.

‘Voor Chris, dan moet-ie steeds zo klimmen, dat redt hij niet qua energie.’ Ze legt haar hand op papa’s been en kijkt hem even aan. ‘Brombeer van me. Zo hard praat ik toch niet?’

‘Hm,’ zegt pap.

‘We gaan níét op het kinderveld,’ zeg ik. ‘Al dat gekrijs. De

groep zit nooit op het kinderveld. Daar zitten alleen maar gezinnen met baby's.'

'Wees toch niet zo onzeker, Jay,' zegt mam. 'Wat maakt het uit wat de groep doet of vindt?'

Voordat ik iets terug kan zeggen komt pap erdoorheen. 'We zien wel,' zegt hij terwijl hij me een geruststellende blik in de binnenspiegel toewerpt. 'Ik kan best een berg op lopen.'

'Ik ben niet onzeker,' zeg ik nors. Mam reageert niet.

Even later rijden we de smalle brug over. De rivier is droger dan ooit, er kabbelt een droevig stroompje waar vroeger water-vallen waren. Mijn zenuwen nemen toe. Herkennen ze me nog na twee jaar? Ik haal een hand door mijn haar en zoek mijn zonnebril. Ik wil er normaal uitzien. Niet verkreukt. Als het goed is, zijn ze er allemaal: Idris, Bowie, Sas en Dylan. Ik geloof dat er ook wat nieuwe bij zijn gekomen en Dylan schijnt een vriend te hebben. Ik check mijn mobiel en lees terug wat we in de appgroep hebben afgesproken. Deze week is iedereen aanwezig, net als vroeger. Maar het is geen vroeger. Ik zucht en mam grinnikt. 'Spannend hè, Jay.'

'Helemaal niet.'

In elk geval heb ik Idris. Die is er altijd en die verandert nooit, zelfs al zie ik hem maar twee weken per jaar. Vorige zomer konden we niet weg, vanwege pap, maar mam zorgde ervoor dat Idris bij ons kwam logeren, zodat ik toch nog wat leuks had. Het was een toffe week. Ies vond mijn kamer een vette mancave en hij was onder de indruk geweest van onze sportschool. Die had hij thuis niet. We traiden vóór en na sluitingstijd.

Dat was toen. Hij moest eens weten hoe we er nu voor staan.

'Niks veranderd,' zegt pap. 'Nog steeds dezelfde steile haar-

speldbocht en die zinloze verkeersspiegel waar je niks in ziet.’ Hij schakelt terug naar z’n één om met loeiende motor het laatste stukje berg te beklimmen. Dan zijn we er. Langzaam rijden we over de camping. Ik heb de neiging om weg te duiken en tegelijkertijd wil ik alles zien.

‘Hé, is dat Bowie?’ vraagt mam. Ze wijst naar een meisje in de verte. ‘Of komt die niet meer nu ze “beroemd” is.’ Ze steekt haar vingers in de lucht om aanhalingstekens te maken.

Ik kijk. ‘Nee, dat is Bowie niet. En ja, ze is er gewoon, net als altijd.’ Ik klink onaardig.

Pap parkeert de auto en we stappen uit. Een groepje kleine kinderen steekt de weg over naar de receptie, hun benen stoffig, hun haar in de war. Ze gaan een ijsje kopen en overleggen over welke smaak ze zullen nemen. Ik kijk om me heen. Herken ik al mensen? Ik weet dat deze ongemakkelijke incheckfase niet lang duurt. Zodra je tent staat ga je zelf naar dit plein om te kijken naar de nieuwkomers. Je checkt de jeugd die uitstapt – zit er wat bij? – wisselt een blik met je vrienden en luistert de gesprekken af van ouders die zich oriënteren op hun bestemming. Zo wordt er nu naar ons gekeken. Wij zijn het nieuwe gezin: een vader met een lange broek en zweetplakken in zijn shirt, een moeder op blote voeten in yogapants met een te harde stem. En dan nog een slungelige zoon die zich achter zijn zonnebril verschuilt en normaal probeert te doen.

‘Mieke, Chris! Wat leuk!’

We zijn erbij. Gespot door de ouders van Idris, die naar ons zwaaien vanaf het terras. Met een grote glimlach komt Willem naar ons toe gelopen. Er wordt geknuffeld en gegroet, waarna mijn ouders zich gaan melden bij de receptie. *La famille de Vries*, uit te spreken als *Vriejès*, anders begrijpen ze het niet, uit Nederland.

Ik wacht buiten.

‘Hoe gaat het met je, Jay?’ vraagt Amira, Idris’ moeder, die erbij is komen staan. ‘Je ziet er goed uit.’ Ze knipoogt naar me.

‘Goed, dankjewel, en met jullie?’ Ik kijk om me heen.

‘Idris moet ook ergens zijn,’ zegt ze.

‘Die ligt vast nog in zijn nest,’ zegt Willem.

‘Ik vind hem wel. Staan jullie op de berg?’

‘Nee. Wij zijn dit jaar op het kinderveld geplaatst, helemaal aan de rand, vlak bij de wc’s.’

‘O,’ antwoord ik. Meer weet ik even niet. Mijn ouders komen naar buiten. Papieren in de hand, een sticker van de camping voor op de autoruit.

‘Wat leuk, hè, dat zo’n Frans meisje Nederlands probeert te praten,’ hoor ik mijn moeder zeggen. ‘Ze sprak onze achternaam gewoon goed uit, ze zei: De Vriés.’

Later begrijp ik pas over wie ze het had.

Papa zwijgt. Ik zie hoe moe hij is. ‘Waar moeten we naartoe?’ vraagt hij. ‘Heb jij opgelet, Miek?’ Mama tuurt naar de plattegrond en wijst in de richting van de rivier. ‘We mogen kiezen. Ga je mee, Jay?’

Met z’n drieën lopen we langs de speeltuin richting het kinderveld. Ze noemen dat zo omdat veel gezinnen met kleine kinderen graag op een recht, plat stuk van de camping staan, dicht bij alle faciliteiten en de rivier. De camping heeft ook een enorme berg waarop heel veel prachtige plekken te vinden zijn, maar daarvoor moet je klimmen en vaak ver lopen om een toilethok te bereiken. Paps gezondheid, of eigenlijk óngezondheid, heeft ervoor gezorgd dat we dit jaar tussen de wipkippen en kinderbedjes staan. Lekker dan.

‘Idris moet hier ook ergens zijn, volgens Amira,’ zeg ik.

‘Hun camper herkennen we zo,’ zegt mama met lichte jaloezie in haar stem. ‘De grootste van de hele camping.’

We keuren wat plaatsen in het midden van het kinderveld, vinden niks en bereiken de rand. ‘Ik heb Idris’ camper nog niet gezien,’ zeg ik. ‘Maar hier is wel een plek. Zullen we deze doen?’

Er staat een grote boom en het gras eronder is totaal verdroogd, maar je hebt niet aan alle kanten burens, en het is groot genoeg voor twee tenten.

‘Vanaf hier ben ik zo bij de rivier,’ zeg ik tevreden. ‘Mam? Pap?’

‘Is het niet wat ver voor jou, Chris?’ aarzelt mama.

‘Het is prima,’ zegt pap. Ik zie dat hij klaar is met zoeken, met keuzes, met alles. ‘Ik haal de auto.’

We bouwen ons kampement. Ik help pap met de grote tent. Hij hijgt en zweet als een otter. ‘Klote corona,’ hoor ik hem brommen. Uiteindelijk neem ik het helemaal van hem over en mag hij toekijken. Ik pomp het grote luchtbed op en schuif het naar binnen. Koffers erbij, hun plek is klaar. Mam maakt het gezellig met een tafelkleedje en een kleurige fruitschaal. Het kampeerservies, ‘ons huwelijkscadeau, hè Chris,’ wordt uitgesteld op de gammele klaptafel. Ze zet water op voor koffie. Ondertussen is mijn kleine tent met één worp opgezet, mijn tas naar binnen gegooid en mijn matje uitgerold.

‘Als jij nou eens op zoek gaat naar je vrienden,’ stelt mama voor als ze ziet dat ik klaar ben. ‘Aan ons heb je niks, wij zijn saai en moe.’

‘Moet ik niet helpen?’ vraag ik in de hoop op uitstel. Ik ben

zenuwachtig. Zou de vibe er nog wel zijn na zo'n lange tijd? 'Ik hang de waslijn wel even op.'

'Nee, dat doe ik later,' zegt pap.

'En wanneer komt de koelkast?'

'Serge zei dat hij hem zou brengen,' zegt mama. 'Kijk, daar zul je hem hebben.'

Met een geruisloos elektrisch karretje komt Serge, de aange trouwde zoon van de campingfamilie, aangescheurd over het pad, met koelkast achterop. Hij is bruin, zijn gezicht zit vol rimpels en hij heeft een sigaretje in zijn mond. '*Le réfrigérateur.*'

'*Bonjour, Serge,*' zegt mijn vader enthousiast. Hij schakelt snel van moe naar vrolijk. Daarom weet niemand hoe hij echt is. Of kan zijn.

'*Bonjour,*' antwoordt Serge terwijl hij van zijn kar springt. '*Jay, aide-moi, tu es fort.*' Hij spant zijn armspieren en steekt zijn duim omhoog naar mijn vader. '*He is strong.*'

'Of jij hem wil helpen,' zegt papa. 'Hij ziet dat je sterk bent...' Hij draait zich om. 'Kan hij van mij niet meer zeggen.'

Ik doe of ik dat laatste niet heb gehoord en til de koelkast van het wagentje. Mam geeft me een tas en ik vul de *réfrigérateur* met onze boodschappen. Blikjes bier, een fles goedkope rosé, een voorverpakt stuk kaas, margarine en wat vleeswaren, allemaal meegenomen van thuis, van onze vaste supermarkt in het dorp. Mijn ouders blijven staan kletsen met Serge en ik besluit dat het tijd is.

In mijn tentje kieper ik mijn kleren op de grond en pak een schoon shirt. Na een dag reizen ben ik daar wel aan toe. Ik spuit deo onder mijn oksels en kruip naar buiten. 'Laterrr!' roep ik en zwaai.

Ik neem een andere route over het kinderveld en zie uiteindelijk de reuzencamper van Idris en zijn familie. Toevallig gaat het deurtje net open. Idris stapt naar buiten. Hij draagt alleen een zwembroek en knijpt met zijn ogen tegen de zon.

‘Wakker?’ roep ik hem toe.

‘Jay.’

‘Yo, Idris.’

Onwennig geven we elkaar een hug.

‘Lekker geslapen?’

‘Ja man, het was laat vannacht.’

‘Kater?’

‘Zeker. Het is dat ik niet drink.’ Hij grijnst maar trekt onmiddellijk een gepijnigd hoofd. ‘Het voelt denk ik hetzelfde als een kater. Ga je mee ontbijten bij de Keur?’

‘Ontbijten om drie uur ’s middags,’ zeg ik lachend. ‘Zo ken ik je weer.’

We sloffen over de camping en bereiken het centrale plein dat we de Keur noemen. Het is druk. Er wordt gelachen en gepraat en het geluid van ketsende jeu-de-boulesballen vermengt zich met een Franse radiozender. We gaan aan een tafeltje zitten. ‘Wat wil jij?’ vraagt Idris.

‘Ik heb net gegeten,’ zeg ik snel. ‘Ik hoef niks.’

Idris loopt naar de bar en bestelt koffie en een tosti. Hij maakt een praatje met een jongen van de bediening en ik kijk om me heen. Dit plein is nog altijd het centrum van de camping, *le coeur du camping*, oftewel de Keur. Zo noemen alle Nederlanders het. Met het grote huis in het midden, waar de receptie in zit, het winkeltje, een overdekt terras, en een uitgifte voor drank en ijsjes. Boven wonen de eigenaren. Een oma die de camping ooit heeft opgericht en nog steeds de baas speelt, en haar dochters met hun gezinnen.

Ik strek mijn benen en kijk naar de platanen die hun schaduw werpen over de grote jeu-de-boulesbaan waar groepjes kinderen en Franse mannen hun ballen gooien. Ik slaak een zucht van tevredenheid. Een auto rijdt voor, volgepakt met koffers en kinderen, erachter een enorme caravan. Ze stappen uit en laten zich overvallen door de Zuid-Franse hitte. Nu zijn zij de nieuwelingen.

Idris komt naast me zitten en geeft me een dreun op mijn schouder. ‘Goed je te zien, man. Echt goed.’

Ik grijns. ‘Vind ik ook. Nou, vertel maar eens. Wie zijn er allemaal, en *what’s up?*’

* * *

Idris doet verslag. ‘Er is hier niks veranderd, zoals je ziet.’

Ik knik. ‘Klopt.’

‘Wel veel nieuwe jeugd en een hele knappe dame. Ze heet Hélène, en ze is al bevriend met de zusjes Peters, en dus met ons.’ Idris grijnst tevreden. ‘Wist je trouwens dat Bowie tegenwoordig beroemd is als zangeres?’

Ik knik. ‘Mijn moeder kan er niet over ophouden. Ze heeft haar EP gedownload en draait hem de hele dag. Bowie is best een vette artiestennaam. Wie heet er nou zo?’

‘Bowie,’ zegt Idris droog.

‘Ze heeft zelfs een hit volgens mij. Nederlandstalig.’

Idris haalt zijn schouders op. ‘Het zal wel.’

Twee kleine blonde meisjes rennen gillend langs ons. ‘Ik wil eerst!’ roept de kleinste. De grootste haalt haar in. ‘Jij bent veel te langzaam!’ roept ze gemeen.

‘Dat wordt ruzie, wedden?’ zeg ik grinnikend terwijl ik hun wedstrijd volg. ‘Maar vertel verder.’

‘Oké,’ zegt Idris. Hij kijkt alsof hij me een groot geheim gaat vertellen. ‘Dylan heeft een vriend. Tijn.’

‘Dat wist ik.’

‘Ze zitten samen in een caravan ergens daar op de berg.’ Hij wijst omhoog. ‘En ze hebben een eigen auto. Superhandig met boodschappen.’

‘Klinkt goed,’ zeg ik. ‘Fijn voor Dylan.’

Inmiddels is het kleine meisje gevallen. Haar knie bloedt. Huilend loopt ze terug, ondersteund door haar oudere zus, die ineens heel lief doet.

‘*Told you,*’ zeg ik.

‘Maar geen ruzie,’ zegt Idris.

‘Ik wil die Héléne wel eens zien als ze zo knap is.’

‘Er zijn er veel meer...’

‘Wat, knappe dames?’

‘Yep, heel veel.’ Hij zucht. ‘Ik weet niet waar het aan ligt, maar ineens lijkt het hier vol te zitten met mooie meiden.’ Hij maakt een groot gebaar met zijn armen. ‘Zie jij dat niet?’

Ik kijk om me heen.

‘Of was ik vroeger blind en waren ze er altijd al?’ vraagt Idris.

‘Ik denk dat je wakker geworden bent,’ zeg ik grinnikend. ‘Dat wij wakker geworden zijn.’ Er loopt een meisje voorbij in een kort broekje en een glitterbikini. Ze stapt over het muurtje en loopt de jeu-de-boulesbaan op. Zo te zien gaat ze een potje gooien met haar vader. Idris volgt haar met zijn blik. ‘Zie je?’

‘Ik zie.’

‘Als je maar van Héléne afblijft,’ zegt Idris beslist. ‘Ik ben een offensief begonnen en wil niet dat jij daartussen komt.’

‘Een offensief?’

‘Een plan om haar te fixen.’

‘Lekker voor je,’ zeg ik. ‘Ik blijf van haar af, ik maak toch nooit kans bij mooie dames.’

‘Bonjour,’ klinkt een meisjesstem. ‘Een tosti voor Idris.’ Een blad met tosti en koffie wordt op ons tafeltje gezet. Ik moet tegen de zon in kijken om de persoon bij de stem te matchen en eerst herken ik haar niet.

‘*Merci, Lilou,*’ zegt Idris vriendelijk. ‘Het gaat goed met jouw Nederlands. *Très bien.*’

‘Dankjewel, Idris,’ zegt het meisje. ‘Ik heb veel gestudeerd.’ Haar stem is hees en daardoor sexy. ‘En wie ben jij?’

‘Ik ben Jay. Jay de Vries. Ik was hier al vaak, maar je bent me vast vergeten.’

‘*Non, Zjay! Tu es grand,* wat ben je veranderd.’

Ik voel dat ik rood word en weet niks te zeggen.

‘Dat is een compliment.’ Ze geeft me een stralende glimlach. ‘Niks te drinken voor jou?’ Het klinkt als *drienen*.

‘*Non, merci,*’ mompel ik.

‘Oké, tot straks.’ Ze spreekt de Nederlandse woorden overdreven uit, met de *r* achter in haar keel en ik smelt bij haar Franse accent.

‘Jij zei dat je geen kans maakte bij mooie meiden?’ zegt Idris lachend terwijl hij een hap van zijn tosti neemt. ‘Misschien moet je eens in de spiegel kijken, *Zjay*. Lilou wist niet wat ze zag.’

‘Overdrijf niet zo,’ zeg ik en geef Idris een trap. ‘Hoe oud zou ze zijn?’

‘Ze is negentien. Veel te oud voor jou.’

‘Helaas,’ zeg ik peinzend. ‘Maar goed, ander onderwerp: Hoe laat spreken we vanavond af qua rivier en zo? Moet ik iets meenemen?’

‘Hm,’ zegt Idris. Hij kijkt vermoeid. ‘Ik weet niet of ik ga. Gisteravond was laat, en er zijn allemaal mensen weg dus ik denk dat ik vroeg mijn bed in duik.’

‘O.’ Ik probeer mijn teleurstelling te verbergen. *Hoezo zijn er allemaal mensen weg. Ik ben er toch?* ‘Zeker?’ vraag ik. ‘We kunnen ook kort gaan.’ Ik heb me zó verheugd op het kampvuur bij de rivier tot diep in de nacht. Daarvoor ben ik gekomen. Maar ik ga niet alleen.

‘De vakantie duurt toch nog lang genoeg?’ zegt Idris. ‘Ik ben hier nog twee weken.’ Hij gaapt.

‘Komt goed,’ zeg ik. ‘Je hebt gelijk. Tijd zat.’

Ineens wordt de rust van het plein verstoord door de opkomst van een groepje meiden. Het lijkt wel of ze met z’n drieën over de catwalk lopen, zo onverstoorbaar en zelfverzekerd is hun houding. Voorop loopt een lang, slank meisje met witblonde haren en een bleke huid. Ze heeft een grote zonnebril op en kijkt zoekend om zich heen. ‘Zullen we daar?’ vraagt ze in het Nederlands terwijl ze naar een tafeltje achter ons wijst. Idris stoot me aan. ‘Dat is Hélène,’ sist hij me toe. ‘Daar, met Bowie en Sas.’

Dan pas herken ik de andere meisjes. Ik spring op. ‘Bowie! Sas!’

‘Jay!’

Ik omhels Sas als eerste. Haar rode krullen komen tot haar billen en haar bruine huid ruikt naar kokos. Ze kijkt naar me op en grijnst. ‘Lekker ding ben jij geworden, Jay.’

Ik weet niet wat ik moet zeggen en draai me snel naar Bowie. ‘Nou, jij bent onherkenbaar met die kale kop.’ *Damn*, veel te hard.

‘Pardon?’

‘Sorry, dat klonk een beetje lullig.’

Ze aait over haar rode stekeltjes. ‘Ik dacht: fuck off met die haren, dat gedoe met wassen. Dit is heerlijk met die hitte.’ Dan kijkt ze me onzeker aan. Haar ogen blauw, haar wimpers rossig. ‘Maar ik ben toch niet káál.’

Ik glimlach. ‘Een beetje kaal. Cool kaal. Dat hoort zeker bij je imago als popster. Geef je nog knuffels? Of moet ik het doen met een handtekening?’

Ze duikt in mijn armen. ‘Doe normaal, gek.’

Het valt me op dat ze kleiner is geworden. En Sas ook.

‘Jij bent net zo goed veranderd,’ zegt Bowie. ‘Je lijkt wel een reus.’ Ze maakt zich los uit onze omhelzing en wijst naar het witblonde meisje. ‘Dit is Héléne.’

‘Hoi,’ zeg ik. ‘Jay.’

Het meisje geeft me een knikje. ‘Oké.’ Ik kan haar ogen niet zien door haar zonnebril.

‘Waar gaan we nou zitten,’ zegt ze klagerig. ‘Ik heb dorst en ik wil schaduw.’ Ze negeert mij en Idris.

‘Kom bij ons,’ zegt Idris terwijl hij er stoelen bij trekt. ‘Ik trakteer.’

‘Ook goed.’ Ze ploft neer, schudt haar hoofd en staat meteen weer op. ‘Nee, dit werkt niet. Veel te veel zon.’

Geschrokken begint Idris met stoelen te schuiven zodat we onder het afdak belanden en Héléne schaduw krijgt. ‘Zo beter? Wil je wat drinken?’

Uitslover, denk ik.

‘Doe maar een fruitsapje.’

‘Voor mij een gin-tonic,’ zegt Sas. ‘Even de kater van gisteren wegspoelen.’ Ze rekt zich uit en gaapt. ‘Hoe laat was het? Vier uur?’

‘Half vijf, volgens mij,’ zegt Bowie.

‘Dat is laat,’ zeg ik. ‘Of vroeg. Zal ik halen? Wat willen jullie?’ Ik neem de bestelling op en loop naar de bar. Ik hoop dat ze vers fruitsap hebben. Terwijl ik sta te wachten tot iemand me komt helpen, kijk ik van een afstandje naar mijn vrienden. Dylan is aangeschoven en zwaait. Hij heeft een onbekende jongen bij zich, dat zal Tijn zijn. Ze praten met Bowie en Sas en zo te zien gooit Idris er een grap doorheen, want iedereen lacht. Dit zijn we dus met z’n allen. *Cevennes forever*, zoals onze appgroep heet. We zijn hetzelfde maar toch anders. Gekrompen, gegroeid, nieuw en kaal.

‘Kan ik jou helpen, Zjay?’ De stem van Lilou klinkt hees en als ze ‘Zjay’ zegt gaat er een rilling door mijn lijf. ‘Oui, graag,’ zeg ik verlegen. Langzaam geef ik mijn bestelling door. ‘*Un jus d’orange*, twee coca-cola...’

Ze lacht. ‘*Deux.*’

‘O ja, deux is twee.’ Ik ga door. ‘*Un gin tonic et un café pour Idris.*’

‘Goed zo,’ zegt ze. Rustig maakt ze de drankjes klaar, perst verse jus, schenkt cola in en slaat alles aan op de kassa. Haar armen zijn diepbruin, haar nagels roodgelakt maar een beetje gebladderd.

‘Voor gin-tonic moet je een ID hebben.’ Ze kijkt me vragend aan. ‘Ben jij achttien?’

Ik word knalrood. ‘Non,’ mompel ik. ‘Laat maar zitten dan.’

‘Jammer,’ zegt ze met een klein lachje. ‘Of is het niet voor jou?’

‘Nee, voor Sas.’ Ik draai me naar de groep. ‘Sas, hoe oud ben jij? Ik krijg geen drank mee.’